TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) NUTARTIS
2005 m. liepos 14 d.*

Byloje C-420/04 P

dėl 2004 m. rugsėjo 29 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Georgios Gouvras, Europos Bendrijų Komisijos pareigūnas, gyvenantis Bereldange (Liuksemburgas), atstovaujamas advokato J.-N. Louis, nurodęs adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai J. Currall ir L. Lozano Palacios, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Borg Barthet (pranešėjas), teisėjai J.-P. Puissochet ir S. von Bahr,

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
kancleris R. Grass,

išklausęs generalinę advokatę,

priima šią

Nutartį

1 Savo apeliaciniu skundu G. Gouvras prašo panaikinti 2004 m. liepos 15 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Gouvras prieš Komisiją* (T-180/02 ir T-113/03, Rink. VT p. I-A-225 ir II-987, toliau – ginčijamas sprendimas), kuriuo buvo atmesti jo ieškiniai dėl 2001 m. rugpjūčio 14 d. Europos Bendrijų Komisijos sprendimo, atgaline data nuo 2000 m. lapkričio 1 d. ir visą jo delegavimo tarnybos interesais laikotarpį nustatančio jo paskyrimo vietą Atėnuose bei nurodančio grąžinti taikant šį sprendimą permokėtas sumas (toliau – 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimas), ir tos pačios institucijos 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo, kuriuo iki 35 % apribojama jo delegavimo tarnybos interesais metu į Liuksemburgą pervestina darbo užmokesčio dalis, panaikinimo.

Teisinis pagrindas

2 Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 37 straipsnio pirmojoje pastraipoje delegavimas tarnybos interesais apibrėžiamas taip:

„Tarnybos interesais deleguotas pareigūnas – tai pareigūnas, kuris paskyrimų tarnybos sprendimu:

a) tarnybos interesais paskiriamas:

— laikinai eiti pareigas už jo institucijos ribų

<...>“

3 Pagal 38 straipsnį, nustatantį tokį delegavimą tarnybos interesais reglamentuojančias taisykles:

„Delegavimą tarnybos interesais reglamentuoja šios taisyklės:

a) išklausiusi atitinkamą pareigūną, paskyrimų tarnyba priima sprendimą dėl delegavimo tarnybos interesais;

b) paskyrimų tarnyba nustato delegavimo tarnybos interesais laikotarpį;

c) kiekvieno pusmečio pabaigoje atitinkamas pareigūnas gali prašyti tą delegavimą tarnybos interesais nutraukti;

d) pagal 37 straipsnio a punkto pirmą įtrauką deleguotas tarnybos interesais pareigūnas turi teisę gauti darbo užmokesčio skirtumo kompensaciją, kai jo darbo užmokestis delegavimo tarnybos interesais laikotarpiu yra mažesnis už jo lygio ir pakopos darbo užmokestį jo institucijoje; taip pat jis turi teisę į visų papildomų su delegavimu tarnybos interesais susijusių išlaidų kompensaciją;

<...>

f) deleguotam tarnybos interesais pareigūnui paliekamos jo pareigos, jis išsaugo teisę į pakopos ar lygio paaukštinimą;

g) pasibaigus delegavimo tarnybos interesais laikotarpiui, pareigūnas tuojau pat grąžinamas į ankstesnes savo pareigas."

4 Pareigūnų tarnybos nuostatų 85 straipsnyje, kuriame reglamentuojamas permokėtos sumos sugrąžinimas, nustatyta:

„Bet kuri permokėta suma turi būti grąžinama, jei gavėjas žinojo, kad nėra teisinio pagrindo ją gauti arba jei permokėjimo faktas buvo tiek akivaizdus, kad jis negalėjo apie tai nežinoti."

5 Paskyrimo vieta delegavimo tarnybos interesais metu turi įtakos Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4, 5 ir 10 straipsnių, kurie reglamentuoja atitinkamai ekspatriacijos ir įsikūrimo išmokas bei dienpinigius, taikymui.

6 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalį:

„1. Ekspatriacijos išmoka, sudaranti 16 % bazinio darbo užmokesčio, namų ūkio išmokos ir išlaikomo vaiko išmokos bendros sumos, mokama:

a) pareigūnams:

— kurie nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai,

ir

— kurie penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje. Taikant šią nuostatą, neatsižvelgiama į aplinkybes, atsirandančias dėl darbo kitos valstybės arba tarptautinės organizacijos naudai;

b) pareigūnams, kurie yra arba buvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai, tačiau dešimt metų iki įsidarbinimo dėl su pareigomis valstybės tarnyboje arba tarptautinėje organizacijoje nesusijusių priežasčių nuolat gyveno už tos valstybės europinės teritorijos ribų."

7 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 straipsnyje nustatyta:

„1. Įsikūrimo pašalpa, lygi dviejų mėnesių baziniam darbo užmokesčiui tuo atveju, kai pareigūnas turi teisę gauti šeimos pašalpą, arba vieno mėnesio baziniam darbo užmokesčiui kitais atvejais, mokama nuolatines pareigas einančiam pareigūnui, turinčiam teisę gauti ekspatriacijos išmoką arba įrodžiusiam, kad siekdamas laikytis Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimų, jis turėjo pakeisti savo gyvenamąją vietą.

<...>

Įsikūrimo pašalpa indeksuojama taikant tai vietovei, kurioje pareigūnas dirba, nustatytą korekcinį koeficientą.

2. To paties dydžio įsikūrimo pašalpa mokama bet kuriam pareigūnui, kuris perkeliamas į naują darbo vietą ir todėl turi keisti savo gyvenamąją vietą, kad galėtų laikytis Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio.

3. <...>

Įsikūrimo pašalpa mokama pateikus patvirtinančius dokumentus, kad pareigūnas ir jo šeima, jei jis turi teisę gauti šeimos pašalpą, įsikūrė pareigūno darbo vietoje.

4. Pareigūnas, kuris turi teisę gauti šeimos pašalpą, ir su savo šeima neįsikuria savo darbo vietoje, gauna tik pusę išmokos, į kurią jis kitu atveju turėtų teisę; kita pusė išmokos išmokama tik tuo atveju, kai šeima įsikuria pareigūno darbo vietoje, jei tai įvyksta (Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo) 9 straipsnio 3 dalyje nustatytais laikotarpiais.

Jeigu pareigūnas perkeliamas į vietą, kurioje jo šeima gyveno prieš jai įsikuriant pareigūno darbo vietoje, jis neturi teisės gauti įsikūrimo pašalpos.

<...>"

8 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 10 straipsnyje nustatyta:

„1. Kai pareigūnas pateikia įrodymus turįs pakeisti gyvenamąją vietą, kad galėtų įvykdyti Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimus, jis šio straipsnio 2 dalyje nurodytą laikotarpį turi teisę gauti <...> dienpinigius <...>

2. <...>

Jokiu atveju dienpinigiai nemokami ilgiau kaip iki tos dienos, kai pareigūnas persikelia, kad įvykdytų Pareigūnų tarnybos nuostatų 20 straipsnio reikalavimus.

<...>"

9 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnyje nustatyta:

„1. Pareigūnui priklausančios sumos išmokamos toje vietoje, kur jis dirba, ir tos šalies valiuta.

2. Pagal Bendrijų institucijų bendru sutarimu nustatytose taisyklėse nurodytas sąlygas, pasikonsultavus su Pareigūnų tarnybos nuostatų komitetu, pareigūnui leidžiama:

a) per instituciją, kurioje jis dirba, reguliariai pervesti dalį jo tarnybinių pajamų, kuri neviršija jo ekspatriacijos arba gyvenimo užsienyje išmokos <...>

b) reguliariai pervesti sumas, didesnes už a punkto pradžioje nustatytą maksimalią sumą, jeigu jos yra skirtos padengti išlaidas, atsirandančias visų pirma dėl reguliarių ir įrodytų pareigūno įsipareigojimų už šalies, kurioje yra jo institucijos būstinė arba kurioje jis atlieka savo pareigas, teritorijos ribų;

c) labai išimtiniais atvejais ir nurodžius motyvuotas, įrodymais paremtas priežastis pervesti, išskyrus pirmiau nurodytus nuolatinius pervedimus, sumas, kurias pareigūnas pageidauja turėti a punkte nurodytomis valiutomis.

3. 2 dalyje nurodyti pervedimai atliekami taikant valiutos keitimo kursus, nurodytus Pareigūnų tarnybos nuostatų 63 straipsnio antrojoje pastraipoje; pervedamos sumos dauginamos iš šalies, kurios valiuta yra pervedama suma, korekcinio koeficiento ir šalies, kurioje pareigūnas yra įdarbintas, korekcinio koeficiento santykio."

10 Taisyklių, nustatančių Europos Bendrijų pareigūnų darbo užmokesčio dalies pervedimo būdus (toliau – bendrosios taisyklės), kurios įsigaliojo 1980 m. sausio 1 d. ir pradėtos taikyti nuo 1979 m. balandžio 1 d., 1 straipsnyje nustatyta:

„Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnio 2 dalies a punktą pareigūnas jo prašymu per instituciją gali reguliariai pervesti dalį jo tarnybinių pajamų, neviršijančią jo ekspatriacijos arba gyvenimo užsienyje išmokos, padaugintos iš paskyrimo vietoje gaunamam darbo užmokesčiui taikomo korekcinio koeficiento."

11 Bendrųjų taisyklių 2 straipsnyje nustatyta:

„Be to, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnio 2 dalies a punktą pareigūnas jo prašymu per instituciją gali reguliariai pervesti dalį jo tarnybinių

pajamų, didesnę už 1 straipsnyje nustatytą maksimalią sumą, jeigu šie pervedimai yra skirti padengti išlaidas, atsirandančias visų pirma dėl reguliarių ir įrodytų pareigūno įsipareigojimų už šalies, kurioje jis atlieka savo pareigas, teritorijos ribų.

Išlaidomis, pagrindžiančiomis tokius pervedimus, laikomos:

— pateikus mokyklos arba universiteto pažymą, vaikų, už kuriuos mokama išlaikomo vaiko pašalpa, studijų išlaidos <...>

— <...>

— pateikus notaro patvirtintą aktą ir paskolos sutartį, hipoteka užtikrintos paskolos grąžinimas <...>“

12 Bendrųjų taisyklių 3 straipsnyje skelbiama:

„1 ir 2 straipsniuose nurodyti reguliarūs pervedimai negali viršyti 35 % neto mėnesinio darbo užmokesčio.“

13 Bendrųjų taisyklių 5 straipsnyje skelbiama:

„Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnio 2 dalies c punktą išimties tvarka ir tinkamai pagrįstais atvejais Paskyrimų tarnyba gali leisti pareigūnui per instituciją pervesti sumas, kurias jis norėtų turėti minėto priedo 17 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyta valiuta. Leidimas suteikiamas remiantis išnagrinėtu pagrindimu."

14 Galiausiai bendrųjų taisyklių 6 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje skelbiama:

„Institucija reguliariai tikrina, kad sąlygos, kuriomis buvo pagrįstas leidimas pervesti, būtų nuolat tenkinamos. Ji nutraukia pervedimą, kai tik konstatuoja, jog šios sąlygos daugiau nebetenkinamos."

15 1993 m. liepos 30 d. Komisijos vidaus direktyvoje dėl bendrųjų taisyklių taikymo (paskelbta 1993 m. rugpjūčio 11 d. *Informations administratives* Nr. 815), nustatyta:

„1. Esant (bendrųjų) taisyklių 2 straipsnyje nustatytoms sąlygoms, pareigūnas turi galimybę reguliariai pervesti sumas, viršijančias šių taisyklių 1 straipsnyje nustatytą viršutinę ribą.

— Šie pervedimai turi būti skirti padengti išlaidas, numatytas (bendrųjų) taisyklių 2 straipsnyje

<...>

3. Pervedimų sistemos naudojimas per instituciją galimas tik tuo atveju, jeigu įsipareigojimai prisiimti ir su jais susijusios išlaidos padarytos už pareigūno paskyrimo valstybės teritorijos ribų ir susiję su valstybe, kurios valiuta atliekamas pervedimas <...>"

Ginčo aplinkybės

16 Ginčijamame sprendime faktinės ginčo aplinkybės aprašomos taip:

„15 1982 m. birželio 1 d. apeliantui suteiktas pareigūno stažuotojo statusas Europos Bendrijų Komisijoje ir jis buvo paskirtas A 6 lygio administratoriumi į Liuksemburgą.

16 1983 m. vasario 25 d. Sprendimu, įsigaliojusiu kovo 1 d., jis buvo paskirtas į nuolatines pareigas, vėliau, 1987 m., jis buvo paskirtas į aukštesnį A 5 lygį, 1991 m. – į A 4 lygį ir galiausiai 1999 m. kovo 1 d. – į A 3 lygį suteikiant padalinio vadovo pareigas.

17 Reorganizavus visas Komisijos tarnybas 1999 m. spalio 1 d. jis buvo paskirtas Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinio direktorato Visuomenės sveikatos direktorato Visuomenės sveikatos tyrimų, politikos ir sveikatos vystymo kitose politikos srityse skyriaus vadovu.

18 Susiderinęs su kitomis susijusiomis šalimis jo generalinis direktoratas 2000 m. spalio 6 d. pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 37 straipsnio a punkto pirmą įtrauką ir 38 straipsnį paprašė Komisijos Personalo ir administracijos generalinio direktorato apeliantą deleguoti tarnybos interesais į Graikijos sveikatos ministeriją.

19 Šiam tikslui spalio 27 d. Sprendimu jis buvo iš naujo paskirtas Komisijos Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinio direktorato Visuomenės sveikatos direktorato direktoriaus asmeniniu patarėju. Šis sprendimas įsigaliojo lapkričio 1 dieną.

20 Vėliau Komisija 2000 m. lapkričio 21 d. Sprendimu apeliantą delegavo tarnybos interesais; šiame sprendime buvo nustatyta:

„1 straipsnis

Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 37 straipsnio a punkto pirmą įtrauką ir 38 straipsnį nuspręsta Georgios Gouvras (Personalo numeris Nr. 04295), Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinio direktorato A 3 lygio pareigūną, deleguoti tarnybos interesais į (Graikijos) sveikatos ministeriją.

2 straipsnis

Georgios Gouvras deleguojamas tarnybos interesais nuo 2000 m. lapkričio 1 d. iki 2001 m. spalio 31 dienos."

21 Atsižvelgiant į tai, kad apeliantas buvo deleguotas tarnybos interesais laikinai, jo šeima pasiliko Liuksemburge, kur vaikai toliau tęsė mokslus, o žmona, kuri taip pat buvo Europos Bendrijų pareigūnė, dirbo savo darbą.

22 Komisija apelianto darbo užmokestį toliau pervedinėjo į Liuksemburgą, įskaitant ekspatriacijos išmoką, padaugintą iš korekcinio koeficiento 100. Neginčijama, kad delegavimo tarnybos interesais laikotarpiu apeliantas iš Graikijos administracijos negavo jokio atlyginimo.

23 2001 m. liepos 23 d. elektroniniu pranešimu apeliantas paprašė jam ir jo vaikams išmokėti nustatytą išmoką metinių kelionių iš jo paskyrimo vietos į jo kilmės vietą išlaidoms padengti.

24 Tų pačių metų liepos mėn. 26 d. pranešimu Martine Reicherts, Komisijos Personalo ir administracijos generalinio direktorato Liuksemburgo personalo administravimo ir valdymo bei Ispra departamento direktorė, paprašė to paties generalinio direktorato Teisių ir pareigų; politikos ir socialinės veiklos direktorato Pareigūnų tarnybos nuostatų skyriaus vadovo Adrian Barnett „pateikti G. Gouvras paskyrimo vietos išaiškinimą, jei reikia, pasikonsultavus su teisės tarnyba, atsižvelgiant į <...> šioje srityje susiklosčiusią teismų praktiką (1996 m. vasario 28 d. (Pirmosios instancijos teismo) sprendimas *do Paço Quesado prieš Komisiją*, T-15/95, (Rink. VT p. I-A-57 ir II-171), ypač 26–30 punktai)".

25 Šiame rašte M. Reicherts konstatavo:

„Kadangi sprendime dėl delegavimo tarnybos interesais nebuvo patikslinta suinteresuotojo asmens paskyrimo vieta, mano tarnybai iškilo sunkumų vykdant privalomus mokėjimus bei išmokant kompensacijas suinteresuotajam asmeniui, dėl kurių (Personalo ir administracijos generalinio direktorato Liuksemburgo personalo administravimo ir valdymo bei Ispra departamento Liuksemburgo personalo skyrius bei to paties generalinio direktorato Teisių ir pareigų; politikos ir socialinės veiklos departamento Asmens teisių valdymo skyrius) pasikeitė raštais ir kurie buvo aptariami Briuselyje vykusiame posėdyje, tačiau dėl jų galutinė pozicija taip ir nebuvo suderinta."

26 Po A. Barnett atsakymo M. Reicherts 2001 m. rugpjūčio 14 d. išsiuntė apeliantui tokio turinio raštą <...>:

„(Po) jūsų prašymo <...> Liuksemburgo personalo skyrius dar kartą (iš) Pareigūnų tarnybos nuostatų skyriaus pareikalavo pateikti paaiškinimus dėl teisės aktų nuostatų taikymo jūsų situacijai. Aš pridedu šiuo klausimu vykusio susirašinėjimo medžiagą.

Iš šio 2001 m. liepos 31 d. pateikto atsakymo išplaukia, kad:

— pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 38 straipsnį jūs, pateikęs pateisinamuosius dokumentus, turite teisę prašyti kompensuoti visas su jūsų delegavimu tarnybos interesais susijusias išlaidas,

— iš jūsų darbo užmokesčio išskaičiuotinos visos galimos iš (Graikijos) sveikatos ministerijos, į kurią jūs esate deleguotas tarnybos interesais, gautos pajamos,

— jus delegavus tarnybos interesais į Atėnus (Graikija), nuo 2000 m. lapkričio 1 d. jūsų paskyrimo vieta turi būti nustatyta šiame mieste,

— dėl to nuo šios datos jūs neturite teisės į ekspatriacijos išmoką ir į metinių kelionių išlaidų kompensaciją,

— jūsų darbo užmokestis turi būti dauginamas iš Graikijoje taikomo korekcinio koeficiento,

— jūsų darbo užmokestis turi būti pervedamas į Graikiją,

<...>

Siekiant užtikrinti jūsų darbo užmokesčio mokėjimo tęstinumą, jūsų 2001 m. rugsėjo mėn. darbo užmokestis, atsižvelgiant į pirma nurodytas teises, bus pervestas į jūsų banko sąskaitą Liuksemburge. 2001 m. rugsėjo mėn. pradžioje Darbo užmokesčių tarnyba jus informuos apie tikslią sumą, kuri turi būti išskaičiuota iš jūsų būsimų darbo užmokesčių ir padės jums apibrėžti tikslius grąžinimo būdus. Šioje stadijoje bendra atgautina suma gali būti apytikriai vertinama 31 000 EUR, neįskaičiuojant grąžintinų metinių kelionių išmokų."

27 Apeliantas apie šį raštą sužinojo iš 2001 m. rugsėjo mėn. 11 d. faksimilinio pranešimo bei į jį išsamiai atsakė to paties mėnesio 14 dieną, prašydamas peržiūrėti šį sprendimą ir kitą įvairią informaciją. Šiame rašte apeliantas taip pat nurodė savo sunkumus, patirtus siekiant gauti tikslius duomenis apie jo delegavimo tarnybos interesais sąlygas ir įvairius asmenis, į kuriuos jis šiuo klausimu kreipėsi, t. y. J. Lavaud iš Komisijos Personalo ir administracijos generalinio direktorato Personalo politikos direktorato Statutinio personalo ir deleguotų tarnybos interesais nacionalinių ekspertų skyriaus, Perez-Silvan iš to paties generalinio direktorato Teisių ir pareigų; politikos ir socialinės veiklos direktorato Asmens teisių administravimo skyriaus bei D. Janssens, apelianto paskyrimo generalinio direktorato Bendrųjų reikalų direktorato Personalo, biudžeto ir kitų išteklių skyriaus vadovą. Apeliantas nurodė, jog po jo išvykimo jis negavo iš Komisijos tarnybų jokio pranešimo dėl savo delegavimo tarnybos interesais sąlygų, informuojančio jį, kad deleguojama tarnybos interesais jo finansine rizika bei pasiliekant galimybę susigrąžinti nepagrįstai pervestas sumas.

28 Į šį raštą M. Reicherts atsakė 2001 m. spalio 2 d. raštu (toliau – 2001 m. spalio 2 d. Sprendimas), siūlydama apeliantui ginčyti, jei jis to pageidauja, sprendimą, nustatantį naujas jo finansines teises, pateikiant skundą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį.

29 Spalio 10 d. F. Augendre iš Komisijos Personalo ir administracijos generalinio direktorato Liuksemburgo personalo administravimo ir valdymo bei Ispra direktorato Liuksemburgo personalo skyriaus išsiuntė apeliantui pranešimą informuodamas jį, jog po 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo jo darbo užmokesčio korekcija delegavimo tarnybos interesais laikotarpiu bus apskaičiuojama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 85 straipsnį, 2003 m. lapkričio mėn. išskaičiuojant 1 342,30 EUR, o už laikotarpį nuo 2001 m. lapkričio mėn. iki 2003 m. gruodžio mėn. – 1 342,16 EUR kas mėnesį – iš viso 24 mėnesiniai išskaitymai.

30 2001 m. spalio 22 d. apeliantas kreipėsi į Paskyrimų tarnybą (toliau – Paskyrimų tarnyba) reikalaudamas panaikinti 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimą ir 2001 m. spalio 2 d. Sprendimą, taip pat visas darbo užmokesčio pažymas, kuriomis įgyvendinamas pirmiau minėtas sprendimas.

31 2001 m. spalio 31 d. elektroniniu pranešimu apeliantui buvo pranešta apie Komisijos nario David Byrne, atsakingo už sveikatą ir vartotojų apsaugą, sprendimą tą pačią dieną jį iškviesti į Liuksemburgą dėl Komisijai mestų iššūkių bioterorizmo srityje.

32 2001 m. gruodžio 11 d. Sprendimu, įsigaliojusiu nuo 2001 m. lapkričio 1 d., Komisija nutraukė apelianto delegavimą tarnybos interesais Graikijos sveikatos ministerijoje ir „vėl jį paskyrė“ į Sveikatos ir vartotojų apsaugos generalinio direktorato Visuomenės sveikatos direktorato direktoriaus asmeninio patarėjo pareigas. Šis sprendimas buvo panaikintas ir pakeistas 2002 m. vasario 6 d. Komisijos sprendimu, kuriuo apeliantas buvo „sugrąžintas“ į savo ankstesnes asmeninio patarėjo pareigas.

33 2002 m. vasario 22 d. Paskyrimų tarnybos sprendimu, kurį apeliantas pripažino gavęs kovo 1 d., jo skundas buvo atmestas.

34 Ši byla buvo pradėta apelianto ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. birželio 11 d., dėl 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo (byla T-180/02).

35 Po Komisijos sprendimo nustatyti jo paskyrimo vietą Atėnuose, 2002 m. sausio 28 d. apeliantas pateikė prašymą dėl dalies jo darbo užmokesčio perkėlimo,

reikalingo padengti teisėtas ir pagrįstas išlaidas, kurias jis turėjo, anot jo, Liuksemburge – jo įprastoje paskyrimo ir pagrindinėje gyvenamojoje vietoje.

36 Tų pačių metų kovo 8 d. apeliantas pateikė antrą prašymą išmokėti įsikūrimo pašalpą bei dienpinigius pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 ir 10 straipsnius, nes jis pradėjo eiti pareigas atitinkamai 2000 m. lapkričio 1 d. Atėnuose ir 2001 m. lapkričio 1 d. Liuksemburge.

37 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimais (toliau – 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimai) administracija patenkino jo pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnio 2 dalies c punktą paduotą prašymą perkelti dalį jo neto darbo užmokesčio, gauto nuo 2000 m. lapkričio mėn. iki 2001 m. spalio mėn., iš Graikijos į Liuksemburgą, tačiau šią darbo užmokesčio dalį apribojant iki 35 %, ir informavo apeliantą apie jo prašymo dėl įsikūrimo pašalpos ir dienpinigių mokėjimo atmetimą."

Ieškiniai Pirmosios instancijos teisme ir ginčijamas sprendimas

17 2002 m. birželio 11 d. G. Gouvras Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateikė pirmą ieškinį dėl 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo (byla T-180/02). Komisija prašė šį ieškinį atmesti.

18 Apeliantas pateikė antrą ieškinį dėl 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo (byla T-113/03). Komisija taip pat prašė atmesti šį ieškinį.

19 Grįsdamas savo ieškinį dėl 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo, apeliantas nurodė tris ieškinio pagrindus.

20 Kaip pirmąjį ieškinio pagrindą jis nurodo tai, kad Komisija pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 37 straipsnio pirmosios pastraipos a punkto pirmą įtrauką ir 38 straipsnio a punktą, nes prieš deleguodama tarnybos interesais ji nesilaikė pareigos jį išklausyti ir jo paskyrimo vietą Atėnuose nustatė atgaline data.

21 Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 70–86 punktuose nusprendė, kad administracija, atsižvelgdama į apelianto pareigų lygį, galėjo tikėtis iš jo labai gero administracinių procedūrų bei Pareigūnų tarnybos nuostatų žinojimo ir kad pareigūno paskyrimo vieta iš esmės yra ten, kur jis vykdo savo pareigas, todėl deleguodama tarnybos interesais apeliantą į Graikijos sveikatos ministeriją, Komisija netiesiogiai nustatė jo paskyrimo vietą Atėnuose.

22 Todėl Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 87 punkte padarė išvadą, kad Komisija teisingai nustatė apelianto paskyrimo vietą Atėnuose, ir todėl atmetė jo pirmo ieškinio pirmąjį pagrindą.

23 Kaip antrąjį pagrindą apeliantas nurodo tai, kad Komisija pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 85 straipsnį ir kad ji priėmė savavališką sprendimą, pažeisdama teisėtų lūkesčių apsaugos principą ir pareigą atsižvelgti į pareigūno interesus, nes laiku nesuteikė jam patikimos informacijos, leidžiančios išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į jo finansinius įsipareigojimus, jis galėjo sutikti su delegavimu tarnybos interesais į Atėnus bei su jo darbo užmokesčio pastebimu sumažėjimu pritaikius Graikijoje galiojantį darbo užmokesčio korekcinį koeficientą ir panaikinus ekspatriacijos išmoką.

24 Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 102 punkte priminė, kad permokėtos sumos susigrąžinimas, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatų 85 straipsnį, suponuoja pervedimo neteisėtumą, apie kurį gavėjas žinojo arba kuris buvo tiek akivaizdus, kad jis negalėjo apie tai nežinoti.

25 Visų pirma, kalbant apie apelianto žinojimą apie pervedimo neteisėtumą, nes jo paskyrimo vieta turėjo būti nustatyta Atėnuose, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 108 punkte nusprendė, jog G. Gouvras nepagrįstai gavo sumas, kurios jam buvo pervestos nustačius jo paskyrimo vietą Liuksemburge.

26 Tačiau ginčijamo sprendimo 109 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad šios sumos gali būti susigrąžintos tik tuomet, kai administracijos padaryta klaida buvo tokia akivaizdi, kad apeliantas negalėjo apie ją nežinoti. To paties sprendimo 111 straipsnyje Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad nors Komisija iš tiesų nepateikė tikslių paaiškinimų ir kelis mėnesius uždelsė priimdama sprendimą dėl G. Gouvras teisių, ypač kiek tai susiję su ekspatriacijos išmoka, konstatuotina, kad įprastai apdairus, patyręs ir aukšto lygio pareigūnas negalėjo nežinoti, jog šios išmokos pervedimas yra susijęs su persikėlimu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnį.

27 Antra, kalbant apie tariamai savavališką 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo pobūdį, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 117–119 punktuose nusprendė, kad nesant aiškių argumentų, susijusių su tariamai pažeista pareiga, šis kaltinimas atmestinas.

28 Trečia, kalbant apie Komisijos pareigos atsižvelgti į pareigūno interesus pažeidimą, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 120–125 punktuose nusprendė, kad ji nebuvo pažeista, nes apeliantas pripažino, jog jis buvo informuotas apie delegavimo tarnybos interesais poveikį jo tarnybinei padėčiai.

29 Ketvirta, kalbant apie teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimą, Pirmosios instancijos teismas minėto sprendimo 126–133 punktuose nusprendė, kad šį argumentą reikia atmesti, nes Komisija nesuteikė apeliantui aiškių garantijų, susijusių su jo delegavimo tarnybos interesais sąlygomis.

30 Taigi apelianto pirmo ieškinio antrasis pagrindas buvo atmestas kaip nepagrįstas.

31 Kaip trečiąjį ieškinio pagrindą apeliantas, teigdamas, kad Komisija atsisakė pripažinti jo teises į įsikūrimo pašalpą bei dienpinigius, nurodo Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 ir 10 straipsnių pažeidimą.

32 Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas ginčijamo Sprendimo 142–144 punktuose nusprendė, kad Komisija savo 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimu neatsisakė pripažinti apelianto teisių į šias išmokas. Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, jog šį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

33 Taigi G. Gouvras ieškinys dėl šio sprendimo buvo visiškai atmestas.

34 Dėl savo antro ieškinio dėl 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo G. Gouvras, siekdamas nuginčyti jo teisėtumą, remiasi dviem ieškinio pagrindais.

35 Kaip pirmąjį ieškinio pagrindą jis nurodo tai, kad buvo pažeisti Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 ir 10 straipsniai, nes jo paskyrimo į Atėnus laikotarpiu nebuvo pripažintos jo teisės į įsikūrimo pašalpą ir dienpinigius, taip pat atsisakyta pripažinti jo teisę į įsikūrimo pašalpą vėl jį paskyrus į Liuksemburgą.

36 Visų pirma, kalbant apie įsikūrimo pašalpos apeliantui išmokėjimą jį delegavus tarnybos interesais į Atėnus, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 156–159 punktuose nusprendė, kad apeliantas teisingai prašė panaikinti 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimą, kuriuo buvo atsisakyta pripažinti jo teisę į įsikūrimo pašalpą.

37 Antra, kiek tai susiję su apelianto teisės pripažinimu į įsikūrimo pašalpą jam sugrįžus į Liuksemburgą, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 160–161 punktuose nusprendė, kad Komisija pagrįstai atsisakė išmokėti šią pašalpą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 5 straipsnio 4 dalį.

38 Trečia, kalbant apie dienpinigius, Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 162–166 punktuose nusprendė, kad Komisija teisingai nepripažino jo teisės į šią išmoką, nes priešingu atveju ši išmoka jam būtų pervesta pažeidžiant Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 10 straipsnio tikslą. Iš tiesų jo gyvenamoji vieta nei Atėnuose, nei Liuksemburge negalėjo būti laikoma laikina.

39 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad reikėjo iš dalies patenkinti pirmąjį antro ieškinio pagrindą, nes Komisija neteisingai atsisakė suteikti įsikūrimo pašalpą paskyrus apeliantą į Atėnus.

40 Savo antruoju ieškinio pagrindu apeliantas teigė, kad iki 35 % apribodama jo darbo užmokesčio dalį, kurią ji leido pervesti iš valstybės narės, kurioje jis vykdė savo pareigas, Komisija pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 38 straipsnio d punktą ir Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 17 straipsnį.

41 Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 194–211 punktuose nusprendė, kad Komisija tinkamai taikė Pareigūnų tarnybos nuostatų 38 straipsnio d punktą, nes delegavimo tarnybos interesais į Atėnus laikotarpiu apeliantas iš tikrųjų gavo darbo užmokestį, atitinkantį jo lygį ir pakopą kilmės institucijoje. Iš tikrųjų ši nuostata visiškai nereiškia, kad suinteresuotasis asmuo jo delegavimo tarnybos interesais į Atėnus laikotarpiu turėjo gauti visą darbo užmokestį, kuris jam buvo pervedamas Liuksemburge. Pirmosios instancijos teismas taip pat nusprendė, kad buvo proporcinga apriboti apelianto leidžiamą pervesti darbo užmokesčio dalį iki 35 %, nes jis neįrodė ypatingų išlaidų, kurios leistų administracijai pervesti didesnę darbo užmokesčio dalį.

42 Šiomis sąlygomis Pirmosios instancijos teismas atmetė G. Gouvras antro ieškinio antrąjį pagrindą.

43 Taigi Pirmosios instancijos teismas panaikino 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimą, kuriuo buvo atsisakyta suteikti apeliantui teisę į įsikūrimo pašalpą jį delegavus tarnybos interesais į Atėnus, ir atmetė antrą ieškinį dėl kitų reikalavimų.

Apeliacinis skundas

Šalių reikalavimai

44 Savo apeliaciniame skunde G. Gouvras Teisingumo Teismo prašo:

— iš esmės – panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo atmetami apelianto reikalavimai:

— dėl 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo panaikinimo (byla T-180/02),

— dėl 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo, kuriuo apelianto delegavimo tarnybos interesais laikotarpiu į Liuksemburgą pervedamo darbo užmokesčio dalis apribojama iki 35 %, panaikinimo (byla T-113/03) ir

— leisti jam papildyti savo ieškinio pagrindus ir reikalavimus bei priimti naują sprendimą,

— nepatenkinus pagrindinio reikalavimo, panaikinti visas 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimo nuostatas ir 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimą, kuriuo iki 35 % apribojama darbo užmokesčio dalis, kuri gali būti pervesta į Liuksemburgą, jo įprastą paskyrimo vietą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

45 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtiną arba mažų mažiausiai kaip nepagrįstą,

— priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

46 Preliminariai primintina, kad pagal Procedūros reglamento 119 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas yra akivaizdžiai nepriimtinas arba akivaizdžiai nepagrįstas, Teisingumo Teismas gali bet kuriuo metu, remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir išklausęs generalinį advokatą, motyvuota nutartimi atmesti šį skundą.

Dėl apeliacinio skundo pagrindų, susijusių su 2001 m. rugpjūčio 14 d. Sprendimu

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

47 Kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą apeliantas nurodo Pirmosios instancijos teismo padarytą teisės klaidą nepatikrinus, ar Komisija prieš priimdama sprendimą dėl jo delegavimo tarnybos interesais jį iš tikrųjų informavo ne tik apie delegavimo tarnybos interesais poveikį jo administracinei padėčiai, bet taip pat apie jo finansines pasekmes, ypač kiek tai susiję su teise į ekspatriacijos išmoka, metinių kelionių

išlaidų kompensavimu, ir kad jo darbo užmokesčiui bus taikomas Graikijai nustatytas korekcinis koeficientas. Šiomis sąlygomis jis neturėjo galimybės tinkamai įgyvendinti savo interesų ir pasibaigus šešių mėnesių laikotarpiui paprašyti, kad jo delegavimas tarnybos interesais būtų nutrauktas. Todėl G. Gouvras mano, kad buvo pažeista Pareigūnų tarnybos nuostatų 37 straipsnio pirmosios pastraipos a punkto pirma įtrauka ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 38 straipsnis.

48 Šiuo požiūriu primintina, kad iš EB 225 straipsnio 1 dalies ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos išplaukia, jog apeliacinis skundas paduodamas tik dėl teisės klausimų ir turi būti paremtas pagrindais, susijusiais su Pirmosios instancijos teismo nekompetencija, apelianto interesams poveikį darančiais procedūros pažeidimais, arba Pirmosios instancijos teismo padarytu Bendrijos teisės pažeidimu (žr., be kita ko, 2000 m. kovo 16 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Bieber*, C-284/98 P, Rink. p. I-1527, 30 punktą ir 2001 m. gegužės 10 d. Nutarties *FNAB ir kt. prieš Tarybą*, C-345/00 P, Rink. p. I-3811, 28 punktą).

49 Be to, iš nusistovėjusios teismų praktikos išplaukia, kad tik Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas, viena vertus, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo išvados iš esmės neatitinka jam pateiktų bylos dokumentų, ir, antra vertus, vertinti šias faktines aplinkybes. Šių faktinių aplinkybių vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolei pateiktinas teisės klausimas, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus (žr. 1994 m. kovo 2 d. Sprendimo *Hilti prieš Komisiją*, C-53/92 P , Rink. p. I-667, 42 punktą ir 2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *Moccia Irme ir kt. prieš Komisiją*, C-280/99 P–C-282/99 P, Rink. p. I-4717, 78 punktą).

50 Todėl tik tuomet, kai apeliantas teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė išvadas, kurios iš esmės neatitinka bylos medžiagos, arba netinkamai įvertino jam

pateiktus įrodymus, jo priekaištai, susiję su šio teismo atliktu faktinių aplinkybių nustatymu arba jų įvertinimu, yra priimtini.

51 Šioje byloje pažymėtina, jog savo pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu G. Gouvras siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo išnagrinėtų Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, kuriame nustatyta, jog prieš priimant sprendimą dėl delegavimo tarnybos interesais apeliantas buvo išklausytas ir pakankamai informuotas, tačiau jis nepateikia įrodymų, kad Pirmosios instancijos teismas netinkamai įvertino įrodymus.

52 Taigi šį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepriimtiną.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

53 Kaip antrąjį apeliacinio skundo pagrindą G. Gouvras visų pirma nurodo tai, kad Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą nuspręsdamas, jog administracija nuo 2000 m. lapkričio 1 d. iki 2001 m. rugpjūčio 14 d. rengdama darbo užmokesčio pažymas, apimančias įsikūrimo pašalpą ir taikančias Liuksemburgui nustatytą korekcinį koeficientą, padarė pažeidimą.

54 Be to, apeliantas teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad jis žinojo apie vykdant pervedimus padarytą pažeidimą arba kad šis pažeidimas buvo toks akivaizdus, jog jis negalėjo to nežinoti, pažeidė Bendrijos teisę. Jis kaltina Pirmosios instancijos teismą, jog šis klaidingai manė, kad įprastai apdairus, patyręs ir apelianto lygio pareigūnas negalėjo nežinoti apie nagrinėjamą pažeidimą, padarytą vykdant pervedimus.

55 Šiomis sąlygomis apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo atsakymą dėl faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo, ir todėl pateikia Teisingumo Teismo kontrolei teisės klausimą.

56 Darytina išvada, kad antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia priimti.

Dėl dviejų nurodytų dalių pagrįstumo

57 Kiek tai susiję su, visų pirma, darbo užmokesčio pervedimo neteisėtumu, pakanka pažymėti, jog Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 104–108 punktuose teisingai nusprendė, kad dėl bendro pareigūno darbo užmokesčio išsaugojimo principo administracija negali suteikti šiam pareigūnui išmokų ir lengvatų, į kurias jis neturi teisės. Todėl, kadangi apelianto paskyrimo vieta turėjo būti nustatyta Atėnuose, konstatuotina, jog jis nepagrįstai gavo administracijos jam pervestas išmokas, nes jo paskyrimo vieta buvo nustatyta Liuksemburge.

58 Be to, kiek tai susiję su gavėjo žinojimu apie vykdant pervedimą padarytą pažeidimą, Pirmosios instancijos teismas taip pat teisingai ginčijamo sprendimo 109–116 punktuose nusprendė, kad Komisija teisingai įgyvendino permokėtos sumos susigrąžinimo procedūrą.

59 Kaip pastebėjo Pirmosios instancijos teismas ginčijamo sprendimo 111 punkte, nors Komisija iš tiesų nepateikė tikslių paaiškinimų ir kelis mėnesius uždelsė priimdama sprendimą dėl apelianto teisių, pažymėtina, kad įprastai apdairus, patyręs ir apelianto lygio pareigūnas negalėjo nežinoti, kad šios išmokos pervedimas yra susijęs su persikėlimu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnį.

60 Galiausiai, kaip Pirmosios instancijos teismas paskelbė ginčijamo sprendimo 115 punkte ir priešingai nei teigia apeliantas, Pareigūnų tarnybos nuostatų sąlygos negalėjo patvirtinti apelianto idėjos, jog jis turėjo teisę išsaugoti savo paskyrimo vietą Liuksemburge ir visas su tuo susijusias jo gaunamas išmokas. Pirma, Pareigūnų tarnybos nuostatose nėra aiškių nuostatų dėl pareigūno paskyrimo vietos nustatymo delegavimo tarnybos interesais atveju ir, antra, jos aiškiai sieja aptariamų išmokų pervedimus su tam tikromis sąlygomis.

61 Taigi Pirmosios instancijos teismas teisingai pripažino, kad Komisija teisingai įgyvendino permokėtos sumos susigrąžinimo procedūrą.

62 Šiomis sąlygomis antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

Dėl vienintelio teisinio pagrindo, susijusio su 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimu

63 Kaip šį vienintelį apeliacinio skundo pagrindą apeliantas nurodo tai, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą manydamas, kad 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimas nepažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 38 straipsnio d punkto iki 35 % apribodamas darbo užmokesčio dalį, kuri galėjo būti pervesta į Liuksemburgą jo delegavimo tarnybos interesais laikotarpiu.

64 Savo apeliaciniame skunde apeliantas tik nurodo, kad jo prašymu nesiekiama jam sudaryti palankesnių finansinių sąlygų nei tos, kurios susijusios su jo delegavimu tarnybos interesais, bet išimtinai siekiama sukliudyti, jog dėl to nesusidarytų rimtai nepalankios finansinės sąlygos. Tačiau siekiant pagrįsti šią prielaidą nebuvo pateiktas joks argumentas.

65 Šiuo požiūriu iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 58 straipsnio pirmosios pastraipos bei 112 straipsnio 1 dalies c punkto išplaukia, kad apeliaciniame skunde turi būti aiškiai nurodomi sprendimo, kurį prašoma panaikinti, ginčijami elementai, taip pat teisiniai argumentai, kuriais konkrečiai grindžiamas šis prašymas (žr., be kita ko, 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 34 punktą; 2002 m. sausio 8 d. Sprendimo *France prieš Monsanto ir Komisiją*, C-248/99 P, Rink. p. I-1, 68 punktą ir 2003 m. lapkričio 11 d. Nutarties, *Martinez prieš Parlamentą*, C-488/01 P, Rink. p. I-13355, 40 punktą).

66 Šioje byloje pažymėtina, kad apeliaciniame skunde nenurodyta priežastis, dėl kurios teisinis motyvas, kuriuo Pirmosios instancijos teismas rėmėsi ginčijamo sprendimo

210 punkte, buvo klaidingas, ir todėl nurodytą vienintelį apeliacinio skundo pagrindą dėl 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo reikia atmesti kaip nepriimtiną.

67 Net jeigu apeliacinis skundas būtų priimtinas, jis nebūtų pagrįstas dėl to, kad šioje byloje nurodytas straipsnis netaikytinas, nes pagal nuostatus numatytų išmokų nepervedimas nėra susijęs su išlaidų sąvoka.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

68 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Pagal šio reglamento 70 straipsnį bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų institucijos pačios padengia savo išlaidas. Tačiau pagal šio reglamento 122 straipsnio antrąją pastraipą 70 straipsnis netaikomas pareigūno ar kito institucijos tarnautojo paduotiems prieš ją apeliaciniams skundams. Kadangi apeliantas pralaimėjo bylą, jis turi padengti išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nutaria:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš G. Gouvras bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.